

המשך דבר העורך

חז"ל ראו בחשיבות השלום כדבר מרכזי. אמר רבי יהושע: גדול הוא השלום, שבשעה שעמדו ישראל ואמרו "כל אשר דבר ה' נעשה ונשמע" (שמות כ"ד, ז) שמח בהן הקב"ה ונתן להם תורתו וברכם בשלום, שנאמר: "ה' עז לעמו יתן ה' יברך את עמו בשלום" (תהלים כ"ט, א).
אמר חזקיה: גדול הוא השלום, שכל מצוה שבתורה כתוב בהן (שמות כ"ג) 'כִּי תִפְגַּע', 'כִּי תִרְאֶה', (דברים כב) 'כִּי יִקְרָא', 'כִּי תִבְנֶה'. כשבאה המצוה לידך אתה זקוק לעשות. אבל השלום מה כתיב בו? 'בְּקֶשׁ שְׁלוֹם וְרַחֲמֵינוּ' (תהלים ל"ד, ט"ו).
אמר בר קפרא: גדול השלום, שכן מצינו שדברה תורה לשון בדאי כדי להטיל שלום בין אברהם לשרה, שנאמר (בראשית יח, יב): 'וַתִּצְחַק שָׂרָה בְּקִרְבָּהּ לֵאמֹר... וְאֲדֹנִי זָקֵן, וּלְבִסּוֹף כָּתוּב 'וְאֲנִי זָקֵנָה'. אמר בר קפרא: גדול השלום, שכן מצינו שדברו הנביאים לשון בדאי כדי להטיל שלום בין מנוח לאשתו, שבתחילה כתוב (שופטים יג, ג): 'הִנֵּה נָא אֶתְּ עֲקָרָה, וּלְבִסּוֹף כָּתוּב 'הִנֵּה הָרָה', ולא הוזכר שום עקרה.
אמר רבי ישמעאל: גדול הוא השלום, שמצינו שויתר הקב"ה על שמו שנכתב בקדושה שְׁמִיכָהּ על המים, כדי להטיל שלום בין איש לאשתו. אמר רבי יהושע: גדול הוא השלום, שברית כהנים כרותה בשלום, שנאמר (במדבר כה): 'הִנְנִי נֹתֵן לְךָ אֶת בְּרִיתִי שְׁלוֹם'.

ונסיים בברכה האחרונה שבתפילת הלחש - שמונה עשרה: "שֵׁם שְׁלוֹם טוֹבָה וְנִרְכָּה... וְטוֹב בְּעֵינֶיךָ לְבָרְכֵנוּ וּלְבָרֵךְ אֶת כָּל עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בְּרֵב עֵז וְשְׁלוֹם, בְּרוּךְ אַתָּה ה' הַמְבָרֵךְ אֶת עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בְּשְׁלוֹם, אָמֵן".

נְשֵׂא - תוכן ענייני הפרשה

- א. מנין בני גרשון מגיל 30 ועד 50 - תפקידם ועבודתם המיוחדת בנשיאת יריעות המשכן (ד, כא-כח).
- ב. מנין בני מררי מגיל 30 ועד 50 - ועבודתם המיוחדת בנשיאת קרשי המשכן, עמודיו ואדניו (ד, כט-לג).
- ג. מספר כל צבא הלויים: 8,580 (ד, לד-מט).
- ד. מצות שלוח הטמאים מחוץ לג' מחנות (ע"פ חומרת הטומאה) (ה', א-ד).
- ה. דיני השבת גזילה, והתשובה ע"י וידוי ובתשלום הקרן בתוספת חומש, והבאת קרבן אשם (כששקיר בשבועות).
- ו. פרשת סוטה ודיניה (ה', יא-לא).
- ז. פרשת נזיר ודיניו (ו, א-כא).
- ח. מצות ברכת כהנים (ו, כב-כז).
- ט. תרומת הנשיאים ביום חֲנֻכַּת המזבח: שש עגלות צב ושנים עשר בקר להסעת חלקי המשכן הכבדים (משא בני גרשון ובני מררי) (ז, א-יא).
- י. פירוט קרבנות הנשיאים בחנוכת המזבח - נשיא אחד ליום (ז, יב-יג).
- יא. סך כל קרבנות הנשיאים ומתנותיהם לחנוכת המזבח.
- יב. תיאור הנבואה ששומע משה רבינו במשכן (ז, פט).

דבר העורך

פרשת נשא היא הפרשה הארוכה ביותר בתורה - קפ"ו (176) פסוקים. במרכז הפרשה מופיע ברכת כל הברכות - ברכת הכהנים. ברכת הכהנים מסתיימת ב"וְיָשֶׁם לָךְ שְׁלוֹם". וכתב 'בעל הטורים': "שְׁלוֹם" בגימטריה "עשר". לרמז: "הוי מקדים שלום לכל אדם ואפילו בשלום נכרי".
וכפי ששנו חז"ל במשנה (אבות ד', ט"ו): "הוי מקדים בשלום כל אדם". ופירשו רש"י ורבי עובדיה מברטנורא: ואפילו נכרי בשוק, מפני דרכי שלום, כפי שאמרו חכמנו לא קדמני אדם בשלום ואפילו עובד כוכבים ומזלות בשוק.
הגה"צ רבי שלמה וולבה זצ"ל ציין (בספרו עלי שור ח"א) כי פעמים רבות, העדר פעולה קלה כ"הקדמת שלום" יכולה להיות גורם משמעותי להפרעה במערכת יחסי הידידות בין איש לרעהו: כך דרכו של עולם, הרב מצפה מתלמידו שיתקרב אליו ויציע לו ספיקותיו ובעיותיו. ואף התלמיד מצידו מחכה לרבו שיפתח לו פתח ויקרבו. או רב מצפה שיעדתו תשאל לעצתו ותסור למשמעתו, ואילו העדה ממתינה ליוזמת הרב שיהא הוא מעורב ומקושר עמם, ובינתיים הולכת ומתרחבת ביניהם תהום. ובאמת לא חסר בכל אלו אלא אותו יסוד ומושכל ראשון: "הוי מקדים בשלום כל אדם".

מעשה נורא סיפר אחד מגדולי תלמידי החתם סופר הספד שנשא על בנו אשר ל"ע נפטר על פניו. וכך סיפר: "לומדים היינו לפני רבנו ה'חתם סופר'. והנה נכנס לבית המדרש איש גוף ומכוער מאוד. ה'חתם סופר', בעומק עיונו בגמרא, לא הבחין בו. אך אנו, היו כאלו שנתנו לו שלום כדרך שיש לכבד כל אורח, והיו כאלו שהתעלמו ממנו והיו שלעגו לו. אני, מספר האב השכול, קמתי לקדמו בשלום, אבל משראיתי את חברי שסבבוהו, לא נדחקתי ושבתי למקומי. כעבור מספר דקות נשא ה'חתם סופר' את עיניו וראה את האיש. מיד קם ממקומו והקדים לו שלום בחיבה. הוא הכניסו לחדר הפנימי והתעכב עמו שם שעה ארוכה. כשיצא ליווה את האורח החוצה. שב ה'חתם סופר' לבית המדרש וחקר: "האם נתתם לו שלום"? ומיד הוסיף: "אשרי מי שנתן לו שלום והחזיר לו שלום! ממבט פנינו הנדהמות הבין ה'חתם סופר' את התשובה ואמר: "אלו שנתנו לו שלום, יסבלו צער גידול בנים. ואלו ששתקו ולעגו לו, יצאו לתרבות רעה" ואני שבקשתי לתת לו שלום - סיים האבא את סיפורו, כשדמעות זולגות מעיניו - "אך לא הייתי נחוש בכך, נדחה לי צער גידול בנים עד עתה..."

בספר "איש צדיק היה" מופיע המעשה הבא: זה קרה בשנת תשכ"ב, כשהרב אריה לוי היה בן 82 ולא היה מסוגל ללכת מהר. הרב הלך ברחוב, וזיהה אדם צעיר הולך והוא מיהר בעקבותיו. הבחור הבחין ברב והגביר את קצב הליכתו, עד שהרב נאלץ לרוץ תוך בקשה שיעצור. כשהשיג הרב את הבחור שאלו, מדוע לא נתן לו את הזכות לברכו לשלום? הבחור הרכין את ראשו והסביר שלא רצה שהרב יראה אותו בלי כיפה, וזאת מאחר והוא מכיר את אביו והדבר יצערו מאוד. הרב לא נתן לו להשלים את המשפט ואמר: "אני נמוך קומה. אני רואה רק עד הלב..."

“ביום השלישי נשיא לבני זבולן אליאב בן

חלן” (ז, כ”ד) – הכל למען לימוד התורה

בליקוטי אמרי יוסף מביא, כי י”ב ימים אשר מראש חודש ניסן ועד ערב פסח שהיו מקריבים הנשיאים הנ”ל הם נגד י”ב חודשי השנה, ולכן יששכר שהיה לומד התורה היה מקריב ביום השני שהוא נגד חודש אייר שבו היה יורד המן לישראל, להורות שהיה לו חלק בממונו של זבולן וכן זבולן שהיה מתומכי אורייתא הקריב קרבנו ביום השלישי שהוא נגד סיון שבו ניתנה התורה, להורות כי זבולן גם כן יש לו חלק בתורתו של יששכר.

סיפור מופלא סיפר רבי שלמה לוינסטיין שליט”א על ראש הישיבה רבי אהרן ליב שטיינמן זצ”ל, מאז שהתחיל המשבר הכלכלי בארה”ב נוצר קושי לגייס תרומות להחזקת תורה. ונשקפה סכנת סגירה לכמה כוללים. הרב נכנס בעובי הקורה והיה מוכן לעשות כמעט כל דבר על מנת להשיג כסף להחזקת התורה. יום אחד צלצל ראש כולל חשוב לבן דודי, ר’ יצחק ז”ל, וסיפר לו כי פגש יהודי אמריקאי שמוכן לתרום סך מיליון דולר עבור הכוללים, אך יש לו תנאי הגובל בשיגעון: הוא רוצה שראש הישיבה יחרוט בכתב ידו על השעון שלו את המילים ‘שיהיה בשעה טובה, אהרן יהודה ליב שטיינמן’. אם ראש הישיבה יסכים לעשות זאת - אקבל תרומה של מיליון דולר לכוללים. סיים ראש הכולל את דבריו ואמר: ‘אני אפילו אינני מעז להציע זאת לראש הישיבה’. אך בן דודי אמר: ‘מדוע לא לנסות, מי יודע’...

הוא הגיע לראש הישיבה וסיפר לו: כך וכך היה המעשה. אמר ראש הישיבה: ‘למה לא?’ העיקר שלומדי התורה יזכו לתמיכה של מיליון דולר. בשמחה רבה אעשה זאת, רק שאינני יודע לחרוט’.

הביאו לו הביתה בעל מלאכה עם מכונת חריטה, הוא לימד אותו לחרוט, ורבי אהרן ליב חרט על השעון את המשפט ‘שיהיה בשעה טובה, אהרן יהודה ליב שטיינמן’.

העבירו את השעון לאותו מיליונר, והתרומה בסך מיליון דולר לא אחרה לבוא. שלמען התורה ועמליה מוכן מרן הגראי”ל שטיינמן לעשות הכל. [להתעדן באהבתך]

“ביום השני הקריב נתנאל בן צוער נשיא

יששכר” (ז, י”ח) – הזהירות בכבוד האדם

יש להקשות לשם מה חזרה התורה ומנתה אצל כל נשיא ונשיא את קרבנו לחוד, הלא כולם הביאו אותו הקרבן ואותן כמויות, ולשם מה אריכות יתר...?

ומשיב רבי יחזקאל לוינסטיין זצ”ל (אור יחזקאל) שהוא כדי לתת לנו מושג והבנה בעניין הזהירות בכבוד הזולת.

וכמו שכתב הרמב”ן (בפסוק ב): והנכון בטעם הכתוב, כי הקב”ה חולק כבוד ליראיו כמו שאמר “כִּי מְכַבְּדִי אֶכְבֹּד” (שמואל א’ ב, ל). והנה הנשיאים כולם ביום אחד הביאו הקרבן הזה שהסכימו עליו יחד, ואי אפשר שלא יהיה אחד קודם לחברו, וכיבד את הנקדמים בדגלים בהקדמת ימים. אבל רצה להזכירם בשמם, ובפרט קרבניהם. ולהזכיר יומו של כל אחד, לא די שיזכיר ויכבד הראשון בלבד. “זֶה קָרְבֵּן נַחֲשׁוֹן בֶּן עֲמִינָדָב” ויאמר וכן הקריבו הנשיאים איש איש יומו, כי יהיה זה קיצור בכבוד האחרים, ולכן אחרי זה חזר וכללם ביחד להגיד שכולם שקולים בפניו יתברך.

נוראים הדברים למתבונן, עד לאיזה עומק מגיע התייחסותה של התורה, ועד כמה חסה היא לכבודו של האדם.

מעתה פשוט שחייב אדם להפליג בכבוד חברו עד כדי מסירות, ולא רק בדברים הגלויים, אלא אף במה שטמון בו תחושת בזיון, ולו הקלה ביותר בנוסף לכך, מוטלת על האדם החובה לתור אחרי עצות ותחבולות כיצד יוכל להגביר את כבוד חברו.

“איש איש פי תשטה אשתו” : “וכתב את

האלת האלה הפהן פספר” (ה, י”ב;כ”ג) – סיפור

על קדושתו וגודל עוצמתו הרוחנית של רבי חיים יוסף דוד אזולאי - החיד”א זצוק”ל, מובא מעשה (שמופיע ב’תולדותיו’) נורא שארע עמו, כשהיה בעיר ליבורנו שבאיטליה: “בא אליו אדם חשוב בקובלנא על אשתו שנסתרה עם אחד, ואמר רבנו שלפי דעתו מוכרח הוא לגרשה בעל כורחו, ויאמרו לו הבית דין צדק שם: ‘למדנו רבנו, הייתכן לשפוט בלי עדים והתראה?’ והביטו אחריו בפסק זה. ואמנם מתחילה היה מפייס אותה הרב בדברים רכים שתקבל הגט פיטורין מבעלה ברצון טוב, והיתה מבצבצת נגדו בדברים קשים, ובין כה וכה עלה במחשבתו, ראה מעשה ונזכר הברכה שברך אותו רבו, בעל “אור החיים” הקדוש, שיהיה לו כח קדושתו של כהן.

ואמר לה: בבקשה ממך, אך אחת אשאל מאתך אבקש, שתאזין אוזנך רק לפרשה אחת שבתורה אשר אנוכי קורא לפניך, ואז תנקי. ובשאלת פיה ואמרה הן. ותהי עליו רוח ה’, ויקח ספר תורה בידו, וקרא באוזניה פרשת סוטה בטעמים ובנגינות, ויהי כהפנותה ללכת ויקרא הרב ז”ל בקול רם “ואת כי שְׁטִית” וגו’, וכאשר דרכה רגלה על המעלה ראשונה, לא הספיקה לרדת משם עד שפניה מוריקות ועיניה בולטות ומכל הכתוב שם, ולקול צעקתה באו הרבה אנשים וראו בעיניהם את המחזה הנורא ההוא, ויתמהו איש אל רעהו, ויקראו: ‘הוציאו ארורה הזאת מבית רבינו הטהור’. ואז ראו וידעו כי הוראתו - בקדושה היתה, וכי איש אלוקים קדוש הוא, ויראו מגשת אליו, ועד היום הזה המה מעריצין ומקדישין שם את המקום הזה, וציפו את המדרגות בזהב ואגודות פרחים ופרחי שושנים פזרו שמה תמיד, כמה ברבין אתוהי וכמה תקיפין תמהוהי. [אביטה נפלאות]

“יָאֵר ה' פָּנָיו אֵלֵינוּ וְיַחַנֵּךְ” (ו, כ"ה) – סיפור

את הסיפור הבא סיפר לי יהודי ממכריי, שבשנים האחרונות ניטל מאור עיניו. הוא הופנה לחנות המוכרת אביזרי עזר לכבדי ראייה, וממוקמת בקבוץ געש.

הפיתוחים הטכנולוגיים הביאו להמצאות נפלאות, ומפעם לפעם קנה מכרי עזרים בחנות בקיבוץ געש. הם הועילו לו למשך תקופה, עד שראייתו נחלשה יותר, והוא נאלץ להעביר אותם הלאה...

כשהגיע לשם לצורך רכישה נוספת, פנתה אליו מנהלת החנות ואמרה שתודה לו מאוד אם יסביר לה התרחשות מסוימת שהייתה בחנות לפני ימים אחרים: 'לפני שבוע הגיע לכאן יהודי כמוך' - פתחה. 'יהודי חרדי, עם זקן וחליפה. הצעתי לו מכשיר חשמלי שנראה כמחשב שולחני. במקום מקלדת יש סורק שתחתיו מכניסים ספר, והמחשב מגדיל את האותיות עד הגודל הנדרש. ניתן להגיע להגדלה משמעותית, עד לאות אחת בכל המסך הגדול, וניתן גם לבחור את הצבעים המתאימים לקורא. לקחתי דף מעיתון, הנחתי בתוך המכשיר והסברתי לו שביכולתו להזיז את הדף לכל כיוון. ברגע בו קלט האיש את המהלך, הוא התנצל ויצא לרגע, וכעבור כמה דקות חזר עם ספר קטן שעל כריכתו רשום 'תלמוד בבלי'. הוא הכניס את הספר והחל להציג על המסך אותיות מוזרות - כתב רש"י. כשראה אותן לראשונה על המסך, הוא החל לבכות, ואמר: 'הוי הגמרא... הוי הגמרא' הוא ישב שם במשך כשעה והזיז את הספר קדימה ואחורה, ימינה ושמאלה. כעבור חצי שעה הודיע כי ברצונו לרכוש את המכשיר והלך'.

'האם תוכל להסביר לי ממה הוא התרגש כל כך?' תממה מנהלת החנות. 'אנחנו עוזרים להרבה אנשים עיוורים, רבים שמחים על האפשרות לקרוא, ולא משנה להם בדיוק מה יקראו, אך הוא היה שונה מכולם, והתלהב מהספר שלו באופן שלא הכרנו. הוא לא הצליח להירגע מהשמחה שלו על שהצליח לקרוא את האותיות הרשומות שם. מה שימח אותו כל כך?' הרהרתי דקה - סיפר לי מכרי - ותהיתי מה אומר לה. 'האמת היא שלא נראה לי שאוכל להסביר לך. על כגון זה נאמר 'טעמו וראו כי טוב ה' - ובלי לטעום טעם של חיי גמרא, איך היא תוכל להבין אושר של יהודי שכנראה לא ראה זמן רב דף גמרא, ופתאום יש לו את היכולת לראותו. איך תוכל להבין את שמחת יהודי שניטל מאור עיניו, כאשר הוא פוגש לראשונה לאחר זמן כה רב את התורה הקדושה, המאירה את עיניו...'.

“זאת חננת המזבח...” (ז, פ"ד) – סיפור

בחנוכת הבית של בנין ישיבת ברנוביץ בחג החנוכה תרפ"ה, אמר ראש הישיבה רבי אלחנן וסרמן זצ"ל ש'זאת' עולה בגימטריה 408 - שהם: צ"ס ק"ל ממ"ן (136 כל אחד יחד יוצא 408), לרמז, שכשבאים להקים לה' מזבח חדש, לעבוד את ה' יתברך, לצד השמחה הגדולה, צריכים גם להיות צום תפילה ודמעות, לעורר הלבבות לשוב אל ה' ולעשות רצונו, ורק כך הישיבה תצליח.

כך אמר ה'חפץ חיים': העולם חושב שישביה בונים בכסף, אך לא כך האמת, לבניין ישיבה יש צורך שיהיה המקום מוכשר בטהרת הלב ובדמעות. בכך מונעים את כח הרע לשלוט במעשה ידינו ותשרה שם השכינה.

מסופר על רבי אפרים זלמן מרגליות זצ"ל שייסד בזמנו ישיבה בעירו ברוד, אך לא עלה בידו לשכללה כפי שעלה הדבר בידי הגאון רבי חיים זצ"ל בישיבתו הנודעת בוולוז'ין, ופעם אחת, כשנזדמנו שניהם למקום אחד, שאל רבי אפרים זלמן את רבי חיים מוולוז'ין, מה, לדעתו הסיבה לכך? שאל אותו רבי חיים: 'מה עשיתם ביום חנוכת הישיבה?' 'ערכנו סעודה גדולה עם כלי זמר'. אמר לו רבי חיים: 'ואנחנו, כשחנכנו את הישיבה בוולוז'ין, קבענו תענית ונאמרו סליחות בבכי רב (עד כדי כך שאמרנו, שיכלו לגבל את החימר לאבן הפינה בדמעות הרתחות שהזיל מעינינו) ודמעות אלו שנספגו ביסוד נותנים לו קיום'.

סיפור דומה מסופר ב'פאר הדור' (ח"ב עמוד רכ"ה) על רבי יוסף שלמה כהנמן זצ"ל הרב מפוניבז', שבעת שיירה את אבן הפינה לישיבתו הגדולה בבני ברק בהתרגשותו הרבה פרץ בבכי שזעזע את הנוכחים. עודדו 'חזון איש', זצ"ל ואמר: 'כשמתחילים עם יין שחר (יין שרף) ומגדנות, ספק מצליחים ספק לא מצליחים, אבל 'הזורעים בדמעה', בוודאי 'ברינה יקצורו' דמעות הן הערובה להצלחה. הכל צריך להיות קדוש מתחילה ולשם שמים'.

מנהג מופלא נהג ראש ישיבת מיר רבי נתן צבי פינקל זצ"ל למרות שהיה מפורסם בשקידתו הרבה, היה מעורב בכל העניינים הטכניים של הבניינים הרבים שהקים.

משום כך, כל אימת שהיו בונים ויוצקים את יסודות בנייני הישיבה, התעקש להיות שם בעצמו וללחוץ על דוושת היציקה, ליצוק את המלט במקומו הראוי. הוא מעולם לא ויתר על כך, בקיץ ובחורף, בקור ובחום, בבוקר ובערב.

עניין זה קיבל מזקנו ראש הישיבה רבי אליעזר יהודה פינקל זצ"ל שהיה משתבח שאת בנין ישיבת מיר בירושלים, בנו יהודים יראי שמים, באותם ימים היו מצויים פועלי בניין יראי ה', רבי אליעזר יהודה העסיק בבניית הישיבה, כמה יהודים תלמידי חכמים ויראי שמים שנאלצו מדוחק הפרנסה לצאת לעבוד. רבי אליעזר יהודה היה מספר שתוך כדי יציקת המלט והנחת הלבנים, עסקו אותם פועלים בהוויות אביי ורבא, קושיות הרשב"א ויישובי רמב"ם התעברו בהלמות ערבוב הבטון והמים וניצוקו ביסודות הבית. וכך נבנתה ישיבת מיר...

איזה דבר בפרשתנו נבלע ברמ"ח איברים

שבאדם?

כתב ב'רבינו בחיי': לכן נאמר בברכת כהנים "אמור להם" בכתוב מלא, ש'אמור' בגימטריה רמ"ח (עם הכולל), לרמז שהברכה נבלעת ברמ"ח איברים שבאדם.

וב'פנחס רזא' כתב שלכך נכתב 'אמור' מלא - בגימטריה 'זמר', לרמז שמנגנים את הברכה בנעימת זמר.

וב'בעל הטורים' כתב שלכך נכתב מלא עם 'ו', לרמז על 6 ברכות שבברכת כהנים: 'ברוך, ושמך, יאר, ויחנך, ישא, וישם לך שלום'.

”וַיָּרָא מֵלֶאךָ ה' אֶל הָאִשָּׁה וַיֹּאמֶר אֵלֶיהָ הִנֵּה נָא אֶת עֶקְרָה וְלֹא יִלְדָּה וְהָרִית וַיִּלְדָּה בֶן”

(שופטים י"ג, ג) – **הולדת האר"י ז"ל – סיפור**

רבי שלמה לוריא אשכנזי היה מתושביה הטובים והמיוחדים של ירושלים, יהודי עובד ה' וישר דרך. גם זוגתו הצדקת נודעה במעשיה הטובים. אולם קרוביהם ומכריהם ידעו כמה גדול הכאב המלווה אותם זה שנים, על שלא זכו בפרי בטן.

היה זה כמה עשרות שנים לאחר גירוש ספרד (בתשעה באב ה'רנ"ב). משפחות רבות של מגורשים מצאו את מקומן בירושלים, ובזכות עלייה זו גדל היישוב היהודי. בין העולים הייתה גם משפחתו של רבי שלמה לוריא אשכנזי.

יום אחד ישב רבי שלמה בבית הכנסת לאחר התפילה, והרבה באמירת תהלים ותחנונים. הוא נותר לבדו בבית הכנסת, ופתאום הופיע לפניו איש זקן ונשוא פנים. לרגע נבהל רבי שלמה, אך האיש פתח ואמר: 'אליהו הנביא הנני. באתי לבשרך כי נתקבלו תפילותיך, ויולד לכם בן צדיק אשר אור תורתו יאיר את העולם כולו. בעת הברית אל תתחיל עד שאבוא, וקראת את שמו "צחק".'

אליהו הנביא נעלם והותיר את רבי שלמה נפעם ונרגש. הוא לא מיהר לביתו אלא הוסיף לשבת בבית הכנסת כל היום, שקוע בתפילות ובתחנונים שאכן יזכה למילוי הבטחה שמימית זו. כאשר שב לביתו לעת ערב אף לא סיפר על כך לאשתו.

עברה שנה ולבני הזוג נולד בן בעל פנים טהורות ומאירות. בשמחתם שמחו כל מכריהם, מאנשי ירושלים, אשר ציפו בדריכות לחגיגת הברית המרגשת.

יום הברית הגיע, הכול היה ערוך ומוכן. ליד השולחנות המתינו גדולי ירושלים וחכמיה, אולם על פניו של רבי שלמה נראתה מתיחות. כל העת הביט לעבר הפתח, כמצפה לאורח מיוחד. הקרואים החלו לדחוק בו, אולם רבי שלמה חזר ואמר: 'עדיין לא הגיעו כולם'. השעה התאחרה מאוד ומקצת האורחים כבר עזבו את המקום, ואז הופיע בפתח אליהו הנביא ואמר: 'עמדת בניסיון כאשר המתנת לי'. האורחים לא זכו לראות את אליהו, ולא הבינו את פשר החיוך המאושר שעלה על פני האב, אשר החל בעריכת הברית. הילד נקרא יצחק. בהתרגשות לקחו בני הזוג את התינוק לאחר הברית. הם הבינו כי ילד כזה ראוי לשמירה מיוחדת. האישה גילתה דבר פלא באוזני בעלה, כי מיד לאחר הברית התרפא המקום כאילו נימול הילד לפני כמה ימים.

כבר בנעוריו ניכרו בילד כישרונות מופלאים, עם שקידה יוצאת דופן על לימודו, אך רבי שלמה לא זכה לראות את בנו בגדולתו. כאשר היה הילד בן שמונה נפטר האב. האם האלמנה ניסתה להתפרנס בכוחות עצמה, ללא הצלחה.

על כן החליטה לצאת עם בנה למצרים, לבקש את עזרת אחיה, רבי מרדכי פרנסים, שהיה מנכבדי הקהילה במצרים. הוא קיבל אותם בסבר פנים יפות, דאג לכל מחסורם, ואת הילד יצחק הכניס לשיבת הרדב"ז הלוא הוא רבי דוד בן זמרא, שבה למדו למדנים מופלגים.

זמן קצר אחר כך נשא הנער יצחק את בתו של דודו. האישה הצעירה ידעה להעריך את מעלותיו של בעלה, וליותה אותו במסירות בכל אשר ילך. ישיבת הרדב"ז לא סיפקה את צימאונו של הצעיר, והרדב"ז שלחו לשיבתו של רבי בצלאל אשכנזי, המופלגת עוד יותר בחכמה ובריאה.

ימים ולילות שקד יצחק על התורה עד למעלה מכוחותיו, וזכה להגיע לשלמות בעבודת ה'. סודות התורה נתגלו לפניו ורוח הקודש החלה מפעמת בקרבו. אז גם נודעה לו שליחות נשמתו, אולם הגילוי הגדול עדיין היה לפניו.

יום אחד, בשעה שישב בבית הכנסת במצרים, ראה כי אחד המתפללים אווז ספר בידו, וכאילו מתפלל מתוכו, אולם כאשר הביט בספר מקרוב ראה כי אין זה סידור תפילה אלא ספר ששוליו מלאים הערות בכתב יד, ספר העוסק בסודות וברזים שבתורה. הוא פנה אל המתפלל ושאל: "סלח לי מר, אולי תאמר לי מניין לך ספר זה?" האיש נבוך וסיפר כי יהודי פשוט ועם הארץ הוא, העוסק במסחר בארצות הסביבה. לקרוא לשון הקודש לא למד מעולם, ותמיד התבייש בראותו את הכל מתפללים מתוך סידור ורק הוא אינו יודע... באחד ממסעותיו מצא את הספר הזה, ומאז הוא לוקח אותו עמו, וכאשר הוא נכנס לבית הכנסת, הוא מדפדף בספר, כדי שהמתפללים יחשבו שהוא מתפלל מתוך סידור. רבי יצחק עודד את רוחו וביקש לקנות ממנו את הספר במחיר גבוה. האיש דחה את הצעתו הנדיבה ואמר כי הוא מוכן להעניק לו את הספר חינם אין כסף, אך בפיו בקשה אחת: "הלוא אתה חתנו של רבי מרדכי פרנסים, הממונה על המכס במצרים. סחורה חשובה הבאתי לנמל, והיא תקועה אצל עובדי המכס. בקש מדודך לשחרר בעבורי את הסחורה ואתן לך את הספר". לא השתהה רבי יצחק, ומיהר אל בית דודו חותנו לעשות כבקשת האיש. בהיותו נכבד בבית חמיו סודרו הדברים חיש מהר, הסחורה השתחררה, ורבי יצחק קיבל את הספר.

זו הייתה ההתוודעות הראשונה של רבי יצחק עם ספר הזוהר. הוא עסק והעמיק בסודותיו. לא חלפו הימים והוא נודע בכינויו האר"י, הלוא הוא רבנו יצחק לוריא אשכנזי ראש חכמי תורת הנסתר שגילה והפיץ את פנימיות התורה וסלל את הדרך בנתיבותיה.

העלון טעון גניזה

בתורה בברכת

"לְאֶדָם מַעֲרֵכִי לֵב וְאֶה' מַעֲנֶה לְשׁוֹן" [משלי טז, א]

לעילוי נשמת

מ"ר אבי: יעקב בן רחל וצדוק מרת אימ: שרה-סרח בת שמחה יוסף: הרב מאיר נסים בן כמסאנה מרכוס מרדכי בן רבקה יוסף: דינה בת שרה: יעקב ישראל בן גלית נפתלי בן רחל: אברהם בן שמחה: גורלי בן שמחה רבי מאיר בן אשר: יוסף חיים בן לאה: יהודה בן טובה: בן ציון קליין שלמה בן זוהרה: יעקב בן סאלם: חיים בן דוד ורחל אשר מסעוד בן זוהרה: רחמים בן חאורו אברהם: רפאל בן תמו אפרים בן ציון ורבקה: עופר בן יחיא: דוד (רוג'ה) בן שמחה משה אהרן בן מאיר יצחק: מאיר בן שמחה: שמעון בן רחל בן זינו שמחה בת סרח: יפה נדרה בת נעמה: רחל בת שמשון: דליה בת חיים הגר בת אהרן והרטה: כותון בת חביבה: אהובה (דייזי) בת טובה רחל בת חנה: חנינה בת כמיסה: ורד בת אידה: חנה בת אביבה וראובן שושנה נוואל בת שדרה.

להצלחה: אליעד יעקב, הדס-הודיה, תמר, יעל, מיכל שרה בני פאולה: בנימין בן צילה גילי בלומברג (יוצר תמונות Ai). אלעזר בן שמחה

זיווג הגון: ג'ימי שמואל בן אסתר: אליעד יעקב בן פאולה: יצחק בן חיה: אליהו בן אילנה רחלי בת זרבה: עדינה בת שמחה: בתיה בת אסתר: זרבה בת אטו

לרפואה:

אחרון בן רחל: משה בן רחל
מנחם בן עליזה: שמעון בן רחל: אברהם בן אנט
עודד בן הגר: גולן בן דינה: אסתר בת שושנה
אוטל בת גלית: ויקטוריה בת שרה: זולית בת חנה
פאולה בת דינה: גלית בת רות: מרים קין בת רבקה
אילה לאה בת ציפורה
רחל בת נטורה: רות בת לינה: נורית בת רחל
לימור הודיה, ושושנה במת תורן יפה: תהילה בת סיון

לזרע של קיימא:

יהודה יחזקאל יוסף בן רחל מרים
נפתלי שלמה בן לאה: ליאור בן דינה
שושנה רייזל בת מינה: שירה בת שושנה
שמחה צביה בת רחל: יובל בן שלומית
רחל בת חיה: לאה רחל בת איריס
ויקטוריה תקוה בת רינה: עדי בת מל
מאיר יעקב בן רחל: דניאלה בת שופרה
אושר בת אורנה: מירי בת סוזן: מרים בת אביבה

להזמנות, להקדשות ולתרומות בסלולרי - 050-3828752

או במייל: Ronbarina@gmail.com

מצוה לתרום מכספי מעשר לזיכוי הרבים